

## ԶՈՒՐ ՍՊԱՍՈՒՄ...

Այս սրբադիր երկնքին թակ կապուսակ,  
Վեհաճեսիլ շարան մը հոծ սարերու  
Կը բարձրանայ, կ'երբայ կոհա՛կ առ կոհա՛կ  
Անէութեան յոյսերուն մէջ լուալու

Իր կասարներն, որոնց վրայ օր մ'աղուոր,  
Նոյն երկինքէն աղանոյ մը հեզութեամբ  
Երկիր իջաւ համագոյակ Որդին Հօր,  
Եւ ետ դարձաւ, վերքելելով ա՛մպ առ ա՛մպ:

Հոն մեհասան մ'երկնանուէր կոյսերու,  
Թեւեր բացած՝ մօր մը սրտում փաղցրութեամբ,  
Նոր խորհակուած կամ անաւարտ յոյսերու

Վրայ կու լայ արսասուացող իբրեւ ամպ:  
Մինչ հէ՛կ կոյսերն յոգնած իրենց ըսպասէն՝  
Հին յոյսերու նօր փրփումին կը սպասեն:

(Զիբենեաց Լեռ, Մայիս 1908)

## ԲԱՐԵԿԱՄԻ ԱՐՅՈՒՆՔԸ

«... Եւ արսասուեաց Յիսուս»:

Լսած էր մահն բարեկամին, նենգածէ  
Մեծ փաղափն սահմաններէն ալ անդին,  
Ուր կը եղէր սրտաբախիծ՝ խումբին հետ  
Շլմորած իր ընտիր դասուն եւ զնդին:

«Երբա՛նք, ըսաւ, հո՛ն բարեկամ մը մահուան  
Հազած պատանք՝ մեզ կը սպասէ անվրդով:  
Յարութեան յոյսն անոր ճանին գերեզման,  
Եւ ցօղենք զայն անմահութեան հաւաստով»:

Եւ յամբար, շալկած բեռը մեծ սուգին,  
Մինչ յոգնաբեկ կը մերձենար գուրին փոս,  
Երկինք յառած իր նայուածքը սրտագին՝

Չայնեց յանկարծ. — «Կեանքի՛ դարձիր, Ղազարոս»:  
Եւ երկնայած ջինջ աչերէն Յիսուսի,  
Բարեկամի ինկաւ արցունքն մեկուսի:

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(Բերանիա, Մայիս 1908)